

05/09/17

มอร์นิ่ง มูร์ลี

โอม ซานติ

ปัทมาดา

มธุปัน

สาระ: ลูกๆที่แสนหวาน ขณะที่กำลังนั่งอยู่ในดินแดนแห่งความทุกข์นี้ จงจดจำดินแดนแห่งความสงบ และดินแดนแห่งความสุข จงลิ้มดินแดนแห่งความทุกข์ สติปัญญาของลูกไม่ควรเร่ร่อนอยู่ที่นี้

คำถาม: อะไรคือพื้นฐานของความเพียรพยายามของลูก

คำตอบ: ศรัทธา ลูกมีศรัทธาว่า พ่อได้นำของขวัญโลกใหม่มาให้แก่ลูก แน่แน่นอนว่าโลกเก่านี้กำลังจะถูกทำลาย ลูกกำลังทำความเพียรพยายามด้วยศรัทธาว่า หากลูกไม่มีศรัทธา ลูกจะไม่เปลี่ยนแปลงตนเอง เมื่อลูกก้าวหน้า และทุกคนได้รับสาสน์ของลูกจากหนังสือพิมพ์ เสียงของลูกจะกระจายออกไป ศรัทธาของลูกก็จะมั่นคงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

โอมซานติ หอคอยแห่งความเจ็บปวดและหอคอยแห่งความสุข ลูกกำลังนั่งอยู่ที่นี้ แต่สติปัญญาของลูกควรไปที่บ้าน นั่นคือ หอคอยแห่งความสงบ หอคอยคือสิ่งที่สูงสุด ลูกคือ หอคอยแห่งความสงบ ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อที่จะกลับบ้าน แล้วลูกจะไปที่นี่ได้อย่างไร พ่อผู้ที่อาศัยอยู่ในหอคอยแห่งนั้นกำลังให้คำสอนเหล่านี้แก่ลูกว่า จงจดจำพ่อ แล้วลูกจะไปสู่หอคอยแห่งความสงบ นั่นคือ บ้านและยังเป็นอาณาเขตแห่งความสงบด้วย สิ่งต่างๆเหล่านี้ลูกอธิบายแก่ลูกแล้ว จงอยู่ในการจดจำระลึกถึงดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขของลูก หากลูกทำเช่นนี้ไม่ได้ นั่นก็หมายความว่าลูกเป็นหนามของป่า เหตุนี้เองลูกจึงมีประสบการณ์ของความทุกข์ ให้คิดว่าตนเองเป็นผู้อาศัยของดินแดนแห่งความสงบ ลูกต้องจดจำบ้านของลูก ลูกต้องไม่ลืมบ้าน บ้านเป็นของพ่อ นี่คือนิพพานแห่งความทุกข์ ผู้ที่จดจำสิ่งต่างๆ ที่อยู่ภายนอกขณะกำลังนั่งอยู่ที่นี้ไม่ใช่ผู้ที่กำลังจดจำบ้านของพวกเขา เหตุนี้เองพ่อจึงให้คำสอนแก่ลูกทุกวันว่า จงจดจำดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขซ้ำแล้วซ้ำเล่า คำพูดที่สูงส่งของพ่อถูกกล่าวไว้ในกิตะเช่นกันว่า จงจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น! พระเจ้าจะทำให้ลูกเป็นอะไร ท่านจะทำให้ลูกกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ แล้วจะมีสิ่งอื่นใดอีกเล่า เพราะลูกกำลังนั่งอยู่ที่นี้เพื่อที่จะกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ ลูกจึงต้องทำตามศรัทธาที่พ่อให้ไว้เพื่อไปสู่อันตรังสรรค์ มีครูหลายประเภทในโลกนี้ พ่ออธิบายว่า ไม่มีผู้ก่อตั้งศาสนาคนใดเป็นครู พวกเขาเพียงแต่มาที่นี่เพื่อก่อตั้งศาสนา พวกเขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อพาใครกลับไป ครูหมายถึงผู้ที่พาลูกกลับบ้านไปสู่ดินแดนเหนือเสียง ดินแดนนิพพาน อย่างไรก็ตาม ไม่มีครูแม่เพียงคนเดียวที่จะพาใครกลับไป ไม่มีแม่เพียงบุคคลเดียวที่จะไปสู่ดินแดนนิพพานได้ “เหนือเสียง” (นิพพาน) หมายถึง บ้าน ไม่มีใครคนใดรู้ความหมายของการอยู่เหนือเสียง และไม่มีสาวกคนใดของเขาล่วงรู้สิ่งนั้นได้ พ่ออธิบายแก่ลูกๆ มากมายอย่างยิ่ง รูปภาพเหล่านี้เป็นของยุคทองและรูปภาพอื่นๆเป็นของยุคเงิน พวกเขาไม่ใช่พระเจ้า แม้แต่ลัทธิขงจื๊อและนารายณ์ก็ไม่ใช่เทวีและเทวา ศาสนาตั้งแต่เดิมอันเป็นนรีนาคคือศาสนาเทพ ไม่มีใครบริสุทธิ์ได้อย่างถาวรนอกจากเหล่าเทพ ศาสนาเทพเดียวเท่านั้นที่ลงความบริสุทธิ์ถึง 21 ชาตเกิด ต่อมาสภาพนั้นจึงลดน้อยลงไปเรื่อยๆ ยุคเงินลดลง 2 องศา ดังนั้นความสุขจึงลดลงไปด้วย จึงถูกเรียกว่า ยุคเงิน 14 องศา ในเวลานี้ลูกได้รับคำแนะนำของพ่อ และความรู้เกี่ยวกับวงจรโลกแล้ว ลูกจดจำท่านแต่สติปัญญาของลูกจำนวนมากก็เฝ้าแต่เร่ร่อนไปทั่ว พวกเขาไม่ได้จดจำพ่อ โอเค หากลูกไม่เข้าใจสิ่งอื่นใด ก็เพียงแต่เป็นผู้ที่เชื่อในพระเจ้า และอย่างน้อยให้มีพ่อไว้ในสติปัญญาของลูก ลูกรู้จักพ่อ และตอนต้น ตอนกลางและตอนจบของสิ่งสร้าง ลูกไม่สามารถพูดถึงตอนต้น ตอนกลางหรือตอนจบของต้นไม้ได้ นี่คือ ตอนต้นตอนกลาง และตอนจบของต้นไม้ เพราะอาณาจักรของราวันเริ่มต้นขึ้นในตอนกลาง หนามเริ่มถูกสร้างขึ้นมาในเวลานั้น สวนดอกไม้เริ่มเปลี่ยนเป็นป่า ในเวลานี้ต้นไม้ทั้งต้นได้มาถึงสภาพที่เสื่อมโทรมอย่างสิ้นเชิง ต้นไม้แห้งแล้ง และอยู่อย่างท่ามโประฐาน ต้นไม้เหล่านี้เหี่ยวแห้งลงไป ต้นกล้าจึงต้องถูกเพาะขึ้นมาอีกครั้งในเวลานี้ ในเวลานี้ต้นกล้ากำลังถูกเพาะขึ้นมา หากต้นกล้าไม่ถูกเพาะขึ้นมาแล้ว การทำลายล้างอย่างสิ้นซากจะเกิดขึ้น การทำลายล้างอย่างสิ้นซากจะไม่เกิดขึ้นมา นั่นคือ ไม่ใช่ว่าน้ำจะท่วมทุกสิ่ง บาร์ตเท่านั้นที่จะเหลืออยู่ แต่พวกเขาพูดกันว่าทุกสิ่งจะถูกน้ำท่วม ลูกๆที่แสนหวานรู้ว่า ทุกหนแห่งจะถูกปกคลุมไปด้วยน้ำ และบาร์ตเท่านั้นที่เหลืออยู่ นั่นจะเป็นเหมือนคลื่นที่พัดเข้ามาแล้วจากไป ผู้คนพูดว่า บีเคเท่านั้นที่พูดถึงความตายตลอดทั้งวัน “ความตายกำลังจะมา” พวกเขาจึงคิดว่าพวกเราพูดถึงสิ่งที่ไม่เป็นมงคล จงบอกพวกเขาว่า เปล่าเลย เราไม่ได้พูดถึงการทำลายล้าง เรากำลังพูดถึงศาสนาของศาสนาบริสุทธิ์ ความสุขและความสงบกำลังถูกก่อตั้งขึ้นมา หากการทำลายล้างไม่เกิดขึ้น แล้วจะมีศาสนาได้อย่างไรเล่า ดินแดนแห่งความสงบและความสุขกำลังถูกก่อตั้งขึ้นในวิธีการที่แฝงตัว เรากำลังพูดถึงสิ่งที่เปี่ยมล้น ลูกพูดว่า โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ได้โปรดมาด้วยเถิด! จงชำระพวกเรา และพาเรากลับไปกับท่านด้วยเถิด! ลูกเองก็พูดว่า จงพาเราไปกับท่านด้วยเถิด! เรากำลังพูดถึงสิ่งอันเป็นลัทธิขงจื๊อ และพวกท่านก็กำลังพูดถึงสิ่งที่เปี่ยมล้นเช่นกัน เราพูดว่า ชำระพวกเรา และพาเราออกจากโลกแห่งความทุกข์นี้ไปสู่ดินแดนแห่งความสงบด้วยเถิด! สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เราพูดถึงเป็นลัทธิขงจื๊อ เมื่อเราได้ขอให้ท่านมา นั่นก็หมายความว่าเรากำลังพูดว่า ได้โปรดมาทำลายโลกที่ไม่บริสุทธิ์ และก่อตั้งโลกที่บริสุทธิ์ด้วยเถิด เราขอให้คุณให้มา และก่อตั้งความสงบขึ้นมาในโลก ในยุคทองเท่านั้นที่ความสงบยังคงอยู่ ความสงบในโลกกำลังถูกก่อตั้งขึ้นมาในวิธีการที่แฝงตัว พวกเขาจะไม่เข้าใจสิ่งใดจนกว่าลูกได้อธิบายความหมายแก่พวกเขา ไม่มีผู้ใดนอกจากพ่อจะนำความตายมาได้ พ่อคือ ความตายเหนือความตายทั้งหมด ท่านนำความตายมาให้กับทุกคน ท่านนำความตายมาให้แก่ผู้คนมากมาย มีมนุษย์จำนวนเพียงเล็กน้อยในยุคทอง ที่เหลือทั้งหมดนั้นได้รับความตาย ลูกเรียกหาท่าน ให้พาเราไปสู่โลกที่บริสุทธิ์ โลกที่บริสุทธิ์จึงเป็นโลกใหม่อย่างแน่นอน ไม่ใช่โลกนี้ ผู้คนไม่เข้าใจแม้กระทั่งความหมายของคำว่า “โลกเก่า” มีมนุษย์จำนวนน้อยในโลกที่บริสุทธิ์ มีความสงบที่นั่น เป็นสิ่งที่ง่ายตายมากที่จะเข้าใจและอธิบายสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งนั้นไม่ได้คงอยู่ในสติปัญญาของพวกเขา เพราะไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมสำหรับสิ่งนั้น

มีคำกล่าวว่าทุกคนกำลังหลับอยู่ในการหลับใหลของกัมภีรกรรม พวกเขาจะไม่ตื่น ละครนี้พิเศษสุด
ดังนั้นวงจรนี้จึงควรระหม่นอยู่ในสติปัญญาของลูก พ่อมาและให้ความรู้ทั้งหมดแก่ลูกๆ ท่านคือ ผู้เดียวที่เต็มไปด้วยความรู้
เป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ พ่อผู้เดียวเท่านั้นคือ มหาสมุทรแห่งความรู้ ลูกรู้ว่ามหาสมุทรที่เป็นน้ำอยู่จำนวนมาก
มหาสมุทรมากมายเท่ากับจำนวนชื่อของมหาสมุทรเหล่านั้น ลูกอาจพูดว่านั่นเป็นเพียงมหาสมุทรเดียว
แต่ถูกแบ่งแยกจึงได้รับชื่อที่แตกต่างกันไป ในทางกายภาพแล้วนั่นเป็นเพียงมหาสมุทรเดียว วาสิโกดากามา เดินเรือไปรอบโลก
และได้กลับมายังจุดที่เขาเริ่มต้น ดังนั้นจึงเป็นเพียงมหาสมุทรเดียว แต่พวกเขาได้แบ่งแยกมันออกเป็นส่วนๆ
แล้วจึงกลายเป็นมหาสมุทรที่แยกออกจากกัน ผืนดินก็ยังเป็นแผ่นเดียวกันด้วย แต่ทั้งหมดถูกแบ่งออกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย
เมื่อสิ่งนี้เป็นอาณาจักรของลูก นั่นก็จะเป็นเพียงแผ่นดินเดียวและอาณาจักรเดียว ไม่มีเป็นเศษชิ้นส่วนที่นั่น พ่อมาและให้อาณาจักรแก่ลูก
ทั้งมหาสมุทรเป็นอาณาจักรของลูก ทั้งผืนดินและท้องฟ้า ทุกคนจะไปสู่การหลุดพ้น อย่างไรก็ตาม การไปสู่การหลุดพ้นในชีวิตไม่ใช่เรื่องง่ายนัก
เป็นเรื่องปกติที่จะไปสู่การหลุดพ้น ทุกคนจะกลับบ้าน แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะกลับไปยังที่ที่พวกเขาได้จากมา อย่างไรก็ตาม
ไม่ใช่ว่าทุกคนจะไปสู่โลกใหม่ นี่เป็นเพียงอาณาจักรของลูกที่นั่น บางคนก็มาถึงช้ามาก
นั่นหมายถึงว่าพวกเขามาก่อนที่โลกใหม่กำลังจะเริ่มขึ้น นั่นคือ พวกเขา 200 ถึง 300 ปีก่อนหน้าโลกใหม่ นั่นจะมีค่าอะไรเล่า
ผู้ที่ไม่ศึกษาเล่าเรียนอย่างดีจะมาเพียงระยะเวลาอันสั้นในตอนสุดท้ายของยุคเงิน พวกเขาจะไม่กลับมา 16 องศา จะมาในตอนสุดท้ายของ 14
องศา พวกเขาจะเห็นโลกแห่งความทุกข์อยู่เบื้องหน้า พวกเขาจะลงมาถึงโลกของหนามมากขึ้น ที่นั่นพวกเขาจะไม่รู้สิ่งเหล่านี้
ลูกมีความรู้ทั้งหมดในเวลานี้ และต้องเข้าใจสิ่งนี้ด้วยสติปัญญา ในเวลานี้จงมองดูว่า ผู้คนมีเงินทองมากมายเพียงไร
ดูว่าพระราชวังลูกสร้างขึ้นมาเรื่อยๆ ได้อย่างไร! พวกเขาสร้างอาคารที่สูงหลายชั้น พวกเขาเชื่อว่าในเวลานี้บาร์ตสูงส่งยิ่งกว่าในยุคทอง
แม้แต่ว่านี้พวกเขาก็ยังสร้างอาคารสูง 18 ถึง 20 ชั้น ดังนั้นพวกเขาจะสร้างอาคารที่สูงมากมายเพียงไรในเวลาสุดท้าย แต่ละวันที่ผ่านไป
พวกเขาสร้างอาคารเหล่านั้นให้สูงขึ้นเรื่อยๆ จะไม่มีแม้แต่อาคาร 2 ชั้นในยุคทองและยุคเงินหรือแม้กระทั่งในยุคทองแดง
เมื่อมีผู้คนจำนวนมากมายในยุคเหล็กเท่านั้นที่พวกเขาได้สร้างอาคารตั้งแต่ 2 ถึง 10 ชั้นขึ้นไป นี่เป็นเพราะการขยายตัวของจำนวนประชากร
แล้วพวกเขาทุกคนจะไปไหนเล่า มีธุรกิจมากมาย ดังนั้นพวกเขาจึงสร้างอาคารใหญ่โตเพื่อให้อวดอีกด้วย สิ่งนั้นได้เปลี่ยนไปให้กลายเป็น
“มั่งคั่ง” (สถานที่อันแสนสบาย) อาคารที่สวยงามจำนวนมากถูกสร้างขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาเฝ้าแต่ซื้อที่ดิน บอมเบย์เคยเป็นเช่นไรมาก่อน
ดูว่าบอมเบย์ได้กลายเป็นอะไรไปแล้วในช่วง 80 ถึง 90 ปีนี้! เริ่มแรกนั้นมีผู้คนจำนวนเล็กน้อย ในขณะที่เวลานี้ดูว่ามีผู้คนมากมายเพียงไร!
พวกเขาสูบน้ำออกจากมหาสมุทร แม้กระทั่งเวลานี้พวกเขาได้สร้างผืนดินมากมายจากมหาสมุทร ราวกับว่าน้ำมีจำนวนน้อยลงไปเรื่อยๆ
จำนวนประชากรเฝ้าแต่ขยายตัวเพิ่มขึ้น แล้วน้ำจะมาจากไหนเล่า น้ำจะลดน้อยลงไปเรื่อยๆ เช่นเดียวกับมหาสมุทรก็จะเฝ้าแต่ลดลงเรื่อยๆ
บนผืนดินที่เข้าไปแทนที่ทะเล พวกเขาได้สร้างอาคารขึ้นมาที่นั่น ต่อมาเมื่อน้ำขึ้น พื้นที่ส่วนใหญ่ของการาจีและบอมเบย์จะถูกปกคลุมไปด้วยน้ำ
ลูกรู้ว่าแผ่นดินอื่นๆทั้งหลายจะหายไป ภัยพิบัติกำลังจะเกิดขึ้น เหตุนี้เองพ่อจึงพูดว่า จงมีความพร้อมเสมออย่างรวดเร็ว ยกตัวอย่าง
ผู้คนจะกลับบ้านเมื่อไฟกำลังจะมอดไหม้ที่ลานเผาศพ พ่อยังได้มาเพื่อทำลายทุกสิ่ง และท่านจะไม่กลับไปหากทำงานเสร็จเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น
เมื่อไฟมอดลงแล้ว ลูกทั้งหมดจะกลับบ้าน แล้วลูกจะนั่งทำอะไรกันที่นั่นอีกต่อไปเล่า พื้นที่ที่ไฟมอดลง ทุกคนจะกลับบ้าน
ท่านจะพาทุกคนกลับไปกับท่าน สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้น ทุกคนเข้าใจสิ่งนี้ แต่พวกเขาได้พูดโกหกเกี่ยวกับเรื่องเวลา ลูกๆต้องอธิบายก็เถอะ นี่คือ
บทหนึ่งของกิตติศาสตร์ที่ศาสนาเทพถูกก่อตั้งขึ้นมา ที่นั่นจะมีศาสนาเดียวเท่านั้น และศาสนาอื่นๆทั้งหลายจะถูกทำลาย พระเจ้าพูดกิตติศาสตร์เท่านั้น
ผู้คนได้นั่งลงและสร้างคัมภีร์ของหนทางบัดดี จงซึมซับประเด็นเหล่านั้นและถ่ายทอดแก่ผู้อื่น บางคนพูดว่า บาบ่า ฉันลืม ฉันไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้
بابาพูดว่า แล้วพ่อจะทำอะไรได้เล่า อาณาจักรกำลังถูกก่อตั้งขึ้นมา ทุกคนจำเป็นสำหรับสิ่งนี้ต่างลำดับกันไป หากพ่อมีพลังที่จะให้พรแก่ทุกคน
ท่านจะทำให้ทุกคนกลายเป็นนายของสวรรค์ แต่เปล่าเลย! ลูกทุกคนกำลังถูกสร้างขึ้นมาจากต่างลำดับกันไป ใครก็เข้าใจว่าพระเจ้าได้มาแล้ว
แน่นอนว่า พระเจ้าจะนำของขวัญแห่งสวรรค์มาด้วย ท่านมาเพื่อก่อตั้งโลกใหม่ ดังนั้นแน่นอนว่าท่านจะมาในยุคบรรจบพบกัน
เพื่อก่อตั้งโลกใหม่ ลูกฟังท่าน และทำความเข้าใจพยายามด้วยศรัทธา นั่นคือผู้ที่ไม่มีศรัทธาจะไม่อาจเปลี่ยนแปลงตนเองได้
ไม่ว่าลูกจะเพียรพยายามอย่างไรก็ตาม ดังนั้นจงให้ศาสนของการลงมาของพ่อแก่ทุกคน ลูกต้องให้ศาสนแก่ทุกคน
เมื่อลูกก้าวหน้าก็จะมีการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เหมือนกับที่ชื่อของลูกถูกประณามในหนังสือพิมพ์
ดังนั้นก็จะได้รับการยกย่องในหนังสือพิมพ์เช่นกัน โลกใหญ่โตมากและลูกก็จะไม่อาจไปทุกหนแห่งได้ ที่นั่นมีเมือง มีภาษาจำนวนมากมาย
เสียงนั้นก็ไปสู่ทุกหนแห่งผ่านหนังสือพิมพ์ ใครก็ตามที่อาจจะพูดว่าพวกเขาได้ยินสิ่งนี้จากหนังสือพิมพ์
ดังนั้นชื่อของลูกจะได้รับการประกาศเกียรติคุณในหนังสือพิมพ์ อย่าคิดว่าลูกต้องไปทุกหนแห่ง
ในกรณีเช่นนั้นแล้วไม่อาจรู้ได้เลยว่าลูกจะใช้เวลานานเพียงไร ผู้คนจะได้ยินเกี่ยวกับสิ่งนี้อย่างถูกต้องจากหนังสือพิมพ์ แม้กระทั่งลูกก็พูดว่า
จงจดจำพ่อ และบาปของท่านจะถูกตัดทิ้งไป ลูกต้องอ่านสิ่งนี้ในหนังสือพิมพ์ เวลานี้ชื่อของลูกจะได้รับการยกย่อง และจะเฝ้าแต่ขยายตัวต่อไป
พวกเขาจะรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นในเวลาเดียวกันกับที่พวกเขาได้ยินในวงจรที่แล้ว ทุกคนจะได้รับศาสน มีวิธีการมากมายสำหรับสิ่งนี้
นักหนังสือพิมพ์จำนวนมากจะเขียนเกี่ยวกับสิ่งนี้ สิ่งนั้นเพียงแต่อยู่ในสติปัญญาของใครบางคน และเขาจะตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์
ผู้คนของทุกศาสนาจะมาเพื่อรับรู้สิ่งนี้ และจะมีคำกล่าวว่า โอ้ พระเจ้า กิจกรรมอันสูงส่งของท่านนั้นแสนพิเศษ!
ในเวลาสุดท้ายทุกคนจะจดจำพ่อ แต่พวกเขาจะไม่สามารถทำอะไรได้ นี่คือการละเล่น พวกเขาจะรู้เกี่ยวกับการละเล่น การละเล่นของ 84
ชาติเกิดจะถูกเขียนไว้ในหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ที่ใดก็ตามที่ลูกไปจะมีหนังสือพิมพ์ที่นั่นอย่างแน่นอน
แน่นอนว่าเสียงจะกระจายออกไปด้วยหนังสือพิมพ์ สิ่งต่างๆที่ลูกพูดเป็นสิ่งที่สูงส่ง
แน่นอนว่าเวลาของการทำลายล้างจะมาอีกครั้งหนึ่งตามแผนของละครด้วยเช่นกัน เช่นที่ผู้คนค้นพบเกี่ยวกับสิ่งนี้ในวงจรที่แล้ว
ดังนั้นพวกเขาจะมาเพื่อรับรู้สิ่งนั้นในเวลานี้ การก่อตั้งค่อยๆเกิดขึ้นมา หากลูกจดจำบรรจบพบกัน ลูกจะจดจำสวรรค์ด้วย จงจดจำสวรรค์
และอยู่อย่างมานะภาพ จงจดจำพ่อด้วย แล้วเรื่องของลูกจะข้ามฝาก จะมีความสงบได้อย่างไรจนกว่าจะมีการทำลายล้างเกิดขึ้น
ชื่อที่แท้จริงของการทำลายล้างรุนแรงอย่างยิ่ง ผู้คนหวาดกลัวอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเกี่ยวกับสิ่งนั้น อย่างไรก็ตาม นี่คือนสิ่งที่ลูกต้องใช้ใหม่
ความทุกข์มีหลายรูปแบบในโลกที่ไม่บริสุทธิ์ และความสุขก็มีหลายรูปแบบในโลกที่บริสุทธิ์ จงมองของขวัญที่พ่อนำมาให้แก่ลูก! อ้อชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. จงศึกษาเล่าเรียนอย่างดี และรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง เตรียมพร้อมสำหรับโลกใหม่ก่อนภัยพิบัติมาถึง
2. เพื่อที่จะปฏิรูปตนเอง จงมีศรัทธาในสติปัญญา ลูกต้องอยู่เหนือเสียงเข้าสู่สภาพปลดเกษียณ ดังนั้นจงลิ้มดินแดนของความทุกข์นี้ และจดจำดินแดนแห่งความสุขและความสงบ

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นตริกาลดาร์ชิที่ยิ่งใหญ่ และแสดงทุกการกระทำขณะเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความรู้ และล่วงรู้ถึงผลของทุกการกระทำ

ลูกๆ ตริกาลดาร์ชิแสดงทุกการกระทำอย่างรู้ผลของการกระทำนั้นๆ พวกเขาไม่เคยพูดว่า สิ่งนี้ไม่ควรเกิดขึ้นแต่ก็ได้เกิดขึ้นแล้วหรือว่าพวกเขาไม่ควรพูดบางสิ่ง แต่พวกเขาก็กล่าวสิ่งนั้นแล้ว สิ่งนี้พิสูจน์ว่าลูกไม่ได้ล่วงรู้ผลของการกระทำนั้นๆ แต่กระทำด้วยความไร้เดียงสา การไร้เดียงสาเป็นเรื่องที่ดี แต่จงไร้เดียงสาในหัวใจของลูก อย่าไร้เดียงสากับสถานการณ์ และการกระทำของตนเอง ในกรณีเช่นนั้น จงเป็นตริกาลดาร์ชิขณะที่ลูกฟังและพูด แล้วลูกจะถูกเรียกได้ว่าเป็นนักบุญ (saint) นั่นคือ ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่

คติพจน์: คติพจน์: แทนที่จะเลียนแบบกันเอง จงเลียนแบบพ่อ แล้วลูกจะกลายเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่ง

*** โอม ขานติ ***